

vender tilbage til detaljerne i forbindelse med behandlingen af lovforslaget i udvalget.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg skal lige spørge fru Jette Gottlieb: Er det en kort bemærkning? En kort bemærkning, værsgo.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne på vegne af vores ordfører, hr. Keld Albrechtsen, spørge, om man kan forestille sig, at nogle af de midler, der så bliver stillet til rådighed, på en eller anden måde bliver brugt til at fremme arbejdsmiljø i såvel havnene som på kutterne.

Grunden til, at jeg spørger, er, at umiddelbart kunne man godt undre sig over, at der var lagt meget vægt på anlægsinvesteringer, men ikke så meget på serviceforbedringsinvesteringer og måske slet ikke – eller i hvert fald er det svært at finde det sted, hvor det står – på arbejdsmiljøforhold. Samtidig er der jo sat midler af til opbygning og sådan nogle ting, men man kunne dog ønske sig, at man brugte flere midler til at forbedre mulighederne i erhvervet frem for det.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

En enkelt sætning i det, ministeren sagde, rejser et spørgsmål fra mig. Ministeren siger, at den nationale medfinansiering skal foretages af de regionale myndigheder, som ejer havnen. Det lyder meget rimeligt dér, hvor det er regionale myndigheder, der ejer havnen.

Men mit spørgsmål er så: Betyder det her udsagn, at ministeren mener, at samtlige statshavne vil blive ejet af regionale myndigheder i nær fremtid, eller ligger der det i det, at hvis f.eks. Ulfborg-Vemb Kommune ikke ønsker at købe Torsminde Havn, så vil staten sikre, at der er tilstrækkelig med national finansiering til at foretage de her forbedringer f.eks. i Torsminde Havn?

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Ritt Bjerregaard):

Allerførst kan jeg sige til fru Gottlieb, at arbejdsmiljøet bestemt også indgår i de ting, der kan gives støtte til. Og jeg deler helt den opfattelse, at det her er et område, som det er vigtigt at tage fat på.

Til hr. Touborg skal jeg måske nøjes med at henvise til det forslag til en ny havnelov, som

ikke er mit ansvarsområde, men som ligger under trafikministeren, der jo simpelt hen tager fat på hele spørgsmålet om ejerforholdene. Og jeg er ikke i mine bemærkninger her i dag gået ind i nogen ny eller anden afvejning af det forslag, som allerede ligger her på Folketingets bord.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 222: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. og lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik. (Sikring af udbetaling af dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag samt harmonisering af fradragsregler).

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).

(Fremsat 15/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Finanslov 2000: Med dette lovforslag nr. L 222 udmøntes en aftale, der er indgået som led i aftalen om finansloven for år 2000 mellem regeringen, SF, Enhedslisten og CD, og det kan derfor næppe undre, at Socialdemokratiet støtter lovforslaget.

Sigtet med loven er for det første at sikre, at den ledige ikke kommer i klemme økonomisk, hvis arbejdsgiveren ikke udbetaler dagpengegodtgørelsen efter reglerne. Udbetalingen af dagpengegodtgørelsen er som udgangspunkt et privatretligt forhold, men hvad angår arbejdsgivere, som ikke overholder reglerne, er det rimeligt nok, at a-kasserne her hjælper den ledige, hvorefter Direktoratet for Arbejdsløsheds-

forsikring må tage slagsmålet med arbejdsgiveren.

Dernæst sigter loven imod at trimme reglerne for fradrag i uddannelsesgodtgørelse og orlovsydelse, så disse passer til den aktuelle situation på arbejdsmarkedet.

Der er et stigende behov for arbejdskraft, og derfor skal reglerne ændres, så der er et større incitament til at tage deltidsarbejde, f.eks. sideløbende med uddannelse.

Siden 1994 har der været et krone for krone-fradrag i uddannelsesgodtgørelse og orlovsydelse til uddannelse, fordi uddannelse som udgangspunkt skal betragtes som en fuldtidsbeskæftigelse, der ikke bør kombineres med deltidsbeskæftigelse, men da situationen på arbejdsmarkedet altså er ændret betragteligt siden 1994, er det hensigtsmæssigt at gå fra et krone for krone-fradrag til et timefradrag.

Da Socialdemokratiet altså vurderer, at begge ændringer er hensigtsmæssige, skal jeg hermed meddele, at Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget.

Rikke Hvilshøj (V):

Dette er et lovforslag affødt af en finanslovaftale mellem regeringen, SF, Enhedslisten og CD, og som Venstre derfor hverken har lod eller del i.

Lovforslaget består af to elementer. Det ene drejer sig om, at a-kasser med dette lovforslag får pligt til at hjælpe medlemmer med at få godtgørelsen for 1. og 2. ledighedsdag udbetalt hos arbejdsgiveren. A-kasserne får bemyndigelse til at vurdere, om et medlem er berettiget til godtgørelsen, og derefter kræve betaling fra virksomheden.

Først og fremmest er vi i Venstre meget betænkelige ved, at a-kassen, der i sådan en sag ikke er en uvildig part, men er sat til at varetage sine medlemmers interesser, får bemyndigelse til at vurdere sager og kræve betaling fra virksomhederne. For blot at nævne ét ankepunkt: A-kassen har ikke alle de oplysninger, der skal til for overhovedet at kunne vurdere, om medlemmet er berettiget til godtgørelsen.

Derudover mener vi, at det her lovforslag er at skyde gråspurve med kanoner. Arbejdsministeren vurderer, at det her kommer til at dreje sig om 500 sager; det er det, man regner ud fra. Det svarer til udbetalte godtgørelser på 570.000 kr., hvis alle sagerne drejer sig om både 1. og 2.

ledighedsdag. Det vil man bruge minimum 1,7 mio. kr. på at inddrive, og oveni kommer alle de omkostninger, som loven ikke tager højde for, i a-kasserne og i høj grad hos erhvervslivet.

I december måned blev der vedtaget et lovforslag, L 29, hvor betalingsfristen for den her godtgørelse blev udvidet. Jeg synes, man skulle lidt vente og se på, hvordan statistikken for udbetaling af de godtgørelser kommer til at se ud, når den lov har fået lidt effekt, for mit indtryk er, at det her lovforslag bygger på noget statistik, hvor man har vurderet og spurgt til udbetaling af godtgørelsen alt for tidligt i forløbet.

Derudover står der i lovforslaget, at hvis sagen går til ankenævnet, skal denne udgift finansieres ved gebyrer. Man forventer, at omkostningerne bliver omkring 500.000 kr. ved 500 sager. Det er 1.000 kr. i gebyr til virksomheden pr. sag. Hvis virksomheden skal udbetale dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag, kommer det til at dreje sig om 1.140 kr. Det er en meget, meget dyr og omkostningstung sagsgang for afkrævning af 1.140 kr. Det sker i dag i det fagretlige system i langt de fleste tilfælde stille og roligt, men det kan nogle gange tage tid.

Jeg har forstået, at over de seneste 10 år, er der 40 sager, som er endt i voldgiftssager. Det er ikke mange sager.

Endelig er min anke, at lovforslaget ikke er sendt i testpanel, hvilket ikke er i overensstemmelse med regeringens egne målsætninger. Jeg vil kraftigt anbefale, at det her lovforslag bliver sendt i testpanel.

Den anden del af lovforslaget handler om at harmonisere fradragreglerne i forbindelse med arbejde og indtægter for personer, der modtager uddannelsesgodtgørelse, således at krone til krone-fradraget ændres til timefradrag, så det er sammenfaldende med reglerne for dagpenge og efterløn.

Venstre mener, det er en rigtig ændring, der skal tilskynde den aktiverede til i højere grad at påtage sig arbejde ved siden af aktiveringen. Det kunne jo være, at denne indgang til et regulært job kunne føre til fuld, varig beskæftigelse eller være med til at øge den enkeltes samlede kvalifikationer.

Men til trods for Venstres positive indstilling over for den sidste del af lovforslaget, kan Venstre ikke stemme for lovforslaget, som det ligger her.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil bare spørge Venstres ordfører, om det ikke gør indtryk, at der blev lavet en undersøgelse, der viste, at cirka halvdelen af de mennesker, der havde krav på G-dage, faktisk ikke fik dem. Det var en undersøgelse, som var ret meget fremme i debatten for 2 år siden. Og at det sådan set er en udløber af det forhold, at så mange arbejdsgivere, herunder også offentlige arbejdsgivere, faktisk ikke foretager den udbetaling, de skal, er selvfølgelig medvirkende til, at der kommer et forslag af denne her art.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om det ikke gør indtryk, at det her jo ikke er en ny lov, men en eksisterende lov, som ikke bliver overholdt. Og det problem, forslaget skal løse, er sådan set bare, at landets love bliver overholdt af alle arbejdsgivere. Vi kan desværre konstatere, at det ikke er tilfældet i dag.

Men jeg er da meget med på, at man selvfølgelig kunne lave en mere enkel løsning. Man kunne simpelt hen bare sige, at arbejdsgiveren automatisk udbetaler godtgørelse for de to første ledighedsdage.

Problemet opstår ved, at der er nogle arbejdsgivere, som ikke vil overholde landets love. Det kan ikke løses under de nuværende regler. Nu får vi lavet et system, som hanker lidt op i det. Vi pålægger godt nok a-kasserne en ekstra byrde, men de bidrager så til at sikre, at landets love bliver overholdt.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes, det var rigtigt set af fru Rikke Hvilshøj, at det her er en finanslovaftale, og at den ikke bygger på, som hr. Ole Sohn jo netop nu har sagt det, at der er nogle nye elementer i lovgivningen om det. Det eneste, der ligger i det, er sådan set, at man sikrer, at lønmodtagerne får deres G-dage. Det er stadig væk på baggrund af en eksisterende lov.

Og med hensyn til spørgsmålet om det dér testpanel, som også var fremme, har jeg lidt svært ved at se virkelighedens verden her, når det i virkeligheden ikke er nogen ny lov, men handler om, om man vil leve op til det, som man sådan set er forpligtet til. Og hvis alle lever op til det, de er forpligtede til, bliver der jo ikke nogen sag.

Og derfor er det jo rigtigt, som det er blevet sagt her, at grundlaget for det her er, at der er tvivl om, om man nu udbetaler det, man skal. Og det kan jo ikke være rigtigt, at det er den enkelte lønmodtager, der skal rammes af det.

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Først til fru Jette Gottlieb, som spørger, om Venstre ikke er betænkelig i betragtning af den undersøgelse, der er blevet lavet. Og det er rigtigt, at der var nogle alarmerende tal, især for offentlige arbejdsgivere. Jeg har forstået, at resultatet af den undersøgelse, hvor man spurgte, om folk havde fået udbetalt den her godtgørelse, var, at der efter 4 uger kun var 45 pct. med en offentlig arbejdsgiver, der kunne svare bekræftende, at de havde fået godtgørelsen. Hele 77 pct. i den private sektor havde svaret ja. Det var efter 4 uger.

Nu har man vedtaget at udvide den frist for, hvornår godtgørelsen skal falde, men så vidt jeg har forstået, er det ikke altid bare sort og hvidt med hensyn til, om den her godtgørelse skal falde. Der kan være nogle ting, der skal afklares, og der er måske også nogle andre godtgørelser, der skal afklares, hvilket kan gøre, at det tager tid, og derfor mener jeg, at det er fuldstændig at skyde over målet.

Til hr. Ole Sohn: Venstre mener også, at loven skal holdes, men at det er nødvendigt at lave så bureaukratisk et system, der koster det hvide ud af øjnene i forhold til, hvad det handler om, synes vi i Venstre ikke er rimeligt.

Og endelig til hr. Ole Vagn Kristensen, som siger, at der ikke bliver nogen sag, hvis loven overholdes: Sådan som jeg læser det her lovforslag, er der jo en masse sager, som i dag bliver klaret i det fagretlige system – og det kan vi vel ikke undgå sker – og som nu skal hives ind i det her meget bureaukratiske system.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis Venstre har en interesse i, at den her lov skal overholdes – hvad jeg kan forstå – så kunne jeg godt tænke mig at høre Venstres bud på, hvordan det så kan ske, uden at det går ud over den enkelte arbejdsløse, som er den svage part, i og med at vedkommende er blevet arbejdsløs, altså hvordan man så kan løse problemet. Hvordan vil Venstre sikre, at loven bliver overholdt, at arbejdsgiverne altid udbetaler de skyldige godtgørelsesdage til den arbejdsløse?

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Vi vil i hvert fald foreslå en model, som er meget mindre omkostningstung og meget mindre bureaukratisk end den her. Og så mener jeg, at vi bør fastholde, at mange af de her problemer også fortsat kan løses ude i den enkelte virksomhed, hvor de bliver løst i dag, men måske ikke lige inden for den 4-ugers-grænse.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har siden 1990 bokset med det her forslag. Det ved hr. Knud Erik Kirkegaard. Jeg har sidet ovre på hans kontor og prøvet på at finde en model med den borgerlige fløj. Jeg har ikke set nogen endnu, men det kan være, fru Rikke Hvilshøj her 10 år efter har modellen. Så vil det jo være rart i hvert fald at få den forelagt, hvis den kan leve op til det, som vi her har forpligtet os til i henhold til finansloven. Det ligger jo helt klart. Det kan jo ikke være mindre.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg kan sige til den socialdemokratiske ordfører, at min hukommelse også er så god, at jeg kan huske mange, lange og udbytterige samtaler om den her problemstilling. Resultaterne var måske til at få øje på, men det vil så vise sig, når vi nu kommer videre med diskussionerne om det forslag her.

Det Konservative Folkeparti kan støtte den del af forslaget, som vedrører harmonisering af regler om fradrag for arbejde og indtægter for personer, der modtager henholdsvis dagpenge og uddannelsesgodtgørelse m.v. Vi har i årenes løb adskillige gange været stillet over for opgaven over for berørte personer at skulle forklare logikken i de nuværende forskellige fradragregler. Det har ikke altid været let for nu at udtrykke det diplomatisk. Så tilslutning til den del af forslaget.

Derimod kan vi ikke støtte forslaget om nye regler for sikring af dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag, i hvert fald ikke i arbejdsministerens udformning.

Vi vil ikke afvise, at der kan være et problem med at sikre lønmodtagere dagpengegodtgørelse, og vi vil derfor ikke afvise at være med til at løse problemet, hvis vi altså kan dokumentere, at det findes, men med det her forslag – ganske som fru Rikke Hvilshøj formulerede det – skylder ministeren gråspurve med kanoner. Der sættes et kostbart kæmpebureaukrati i gang for

at løse et trods alt mindre problem. Virksomhederne udsættes for administrativt bøvl og vil formentlig i mange tilfælde opgive og bare udbetale beløbet, selv om arbejdsgiveren ved et nøje studium af de komplicerede regler er kommet til den overbevisning, at medarbejderen rent faktisk ikke er berettiget til godtgørelse.

Det forekommer i øvrigt besynderligt, at forslaget ikke har været underkastet den sædvanlige testpanelprocedure. Man påstår frejdigt, at forslaget ikke medfører administrativt bøvl for virksomhederne. Men denne påstand er givetvis ikke korrekt.

Det Konservative Folkeparti foretrækker, at sager fra virksomheder, der er dækket af kollektiv overenskomst, behandles i det fagretlige system som hidtil. Det er et langt smidigere system end det, ministeren lægger op til. I øvrigt vil tvistigheder om dagpengegodtgørelse ofte hænge sammen med fagretlige tvistigheder af anden karakter omkring den samme sag.

Gennemfører vi ministerens forslag, ja, så betyder det, at samme sag og samme problemstilling vil skulle afgøres både i det fagretlige system og i Arbejdsmarkedets Ankenævn, og hvem skal så vente på hvem? Det er noget rod, må jeg sige til ministeren.

Det Konservative Folkeparti vil godt være med til at løse problemet. Vi kan godt acceptere, at a-kasserne får pligt til at bistå medlemmer, der mener sig berettigede til godtgørelse fra arbejdsgiveren uden at få det, men herefter må det fagretlige system træde til, hvis virksomheden er dækket af en kollektiv overenskomst. Og så må vi have ordnede forhold omkring de gebyrer, som ministeren planlægger at opkræve. Danske virksomheder skal da også kunne mærke, at vi lever i et retssamfund.

Konklusionen er altså: Nej til det foreliggende forslag, men positiv medvirken til under udvalgsarbejdet at finde frem til en lige så effektiv, men meget mindre kompliceret model end ministerens.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er enig med hr. Knud Erik Kirkegaard i, at lovforslaget kan indebære administrativt bøvl for en række virksomheder. Men når det er sagt, må svaret vel også ligge i, at virksomhedernes administrative bøvl relativt enkelt kan klares, for hvis arbejdsgiverne betaler den godtgørelse til lønmodtagerne, som de har krav på,

bliver der overhovedet intet administrativt bøvl.

Problemet opstår faktisk, fordi en række arbejdsgivere ikke ønsker at betale eller forsøger at undslå sig det, og så er det klart, at man efterfølgende må svare på spørgsmål og korrespondance og eventuelt betale gebyr, hvis man ikke overholder landets love. Det er vel også kun ret og rimeligt. Men de arbejdsgivere, der overholder reglerne og betaler ved kasse 1, som loven tilskriver, får intet administrativt bøvl.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, hr. Knud Erik Kirkegaard siger, er, at der er brodne kar alle steder, men at der selvfølgelig er flest af de andre, dem, der efterlever lovene og reglerne. Og det er jeg helt enig i, og derfor vil jeg gerne sige, at når vi havde vores lange samtaler, så havde vi dem jo på baggrund af alle dem, som sådan set prøver på at smyge sig udenom. Og derfor lavede vi jo forskellige modeller for, hvordan i kunne sikre os, at noget sådant ikke foregik, ved at der blev en opkrævningsform ligesom den, man har for sygedagpengene, altså i kommunerne. Så modellen for udbetaling af sygedagpenge var en af de modeller, vi var inde på, men dér syntes man, at det var forfærdeligt, at arbejdsgiverne skulle være solidariske.

Nu er man i den situation her, at man i virkeligheden prøver på at forklare, at der bliver en masse bøvl for de arbejdsgivere, som ikke ville være solidariske. Jeg mener helt klart, at man må konstatere, at dér, hvor bøvlet bliver, er for dem, som ikke vil rette sig efter den lov, som er vedtaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nej, siger hr. Ole Sohn, der bliver ikke noget administrativt bøvl; arbejdsgiveren kan jo bare betale. Jamen nu er der faktisk en række tilfælde i henhold til lovgivningen, hvor arbejdsgiveren ikke skal betale. det, hr. ole sohn siger, er altså, at arbejdsgiveren skal betale, uanset om arbejdsgiveren har pligt til at betale eller ej. altså hvis man kan kalde det for et retssamfund, så er der et eller andet, jeg har misforstået ved et retssamfund.

der vil med en så kompliceret lovgivning, som der er tale om her, blive tale om tvister. og dér kan det altså ikke være sådan, at systemet er indrettet sådan, at man i og for sig pålægger

den ene part altid at strække våben, selv om vedkommende faktisk har ret.

og så til hr. ole vagn christensen, der filosoferer over brodne kar og nogle, der vil smyge sig udenom. Det vil jeg ikke afvise at der kan være tilfælde af. Det vil jeg under ingen omstændigheder forsvare. Jeg vil godt være med til at forhandle og finde frem til et system, hvor vi kan få klaret dette problem, men altså på en måde, der ikke bliver så bureaukratisk indviklet, som der her er lagt op til.

Og jeg vil godt sige rent ud: Hvis det her lovforslag bliver vedtaget i den form, det har nu, så mener jeg, at hele systemet skal skrottes.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var jo det, vi sloges om i 1990 og 1991 og 1992, eller hvor mange gange det var, vi havde det fremlagt: Kan vi gøre det her mere sikkert for lønmodtagerne? Kan vi gøre det mere sikkert for arbejdsgiverne? Så vidt jeg husker, var det jo ikke just den tale, som hr. Knud Erik Kirkegaard nu fremfører, der var tonen i den snak, vi havde, men man har lov at blive klogere.

Men angående det dér med undtagelsesregler, er det vigtigt – og det vil jeg gerne indrømme – at man på de områder, som har med disse undtagelsesregler at gøre, ved, hvad det handler om. Men dér er jeg også helt sikker på, at der vil komme den fornødne vejledning om, hvad for nogle situationer der er undtaget, således at man ikke allerede i den første fase vil være i den situation, at man ikke ved, hvem det er, det handler om, når man skal se på disse undtagelsesregler.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning. Nej? Så er det hr. Knud Erik Kirkegaard.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, undskyld forsinkelsen, hr. formand, jeg havde opfattet, at hr. Ole Sohn ønskede en kort bemærkning, men det var åbenbart ikke tilfældet.

Jeg vil godt sige til hr. Ole Vagn Christensen, at nu kan det jo ikke nytte, at vi bliver ved med at fortsætte vores historiske udredning af hændelsesforløbet i 1990-1991. Vi skal jo også tage et vist hensyn til arbejdsministeren, der ikke har en kinamands chance for at kunne følge med i den debat.

Jeg erkender, at der kan være problemer med, at lønmodtagerne får den godtgørelse, som de har ret til, og der er en klar tilkendegivelse fra min side om at være med til at løse problemet, også med mere effektive metoder, end jeg var klar til i 1990-1991.

Ole Sohn (SF):

Ja, jeg var kommet til den konklusion under den forrige taler, at problemet vist ikke kan løses med korte bemærkninger, så jeg derfor hellere måtte bruge tiden til min ordførertale.

Som Venstres ordfører rigtigt gjorde opmærksom på, er forslaget her en udmøntning af en finanslovaftale, som har det sigte at bidrage til, at de ledige medlemmer, som har krav på godtgørelse i forbindelse med 1. og 2. ledighedsdag, også får deres penge. Og når det problem opstår, er det jo netop, fordi den eksisterende lovgivning ikke løser det problem, der er.

Vi kan se i lovforslaget, at det er skitseret, at der er flere hundrede sager årligt, hvor der er tvister, men det er faktisk kun toppen af isbjerg. Det reelle problem opstår for de arbejdsløse, som er blevet afskediget fra en virksomhed – og jeg vil gerne lige understrege her, at det ikke alene er private virksomheder, det er faktisk i stor udstrækning også offentlige virksomheder – og som, hvis de skal have deres godtgørelse for de første to ledighedsdage, skal rette henvendelse til arbejdsgiveren og sige: Vi har noget til gode.

Det er der faktisk temmelig mange som ikke ønsker at gøre krav på alene af den grund, at de jo gerne vil vende tilbage til den pågældende virksomhed, når lejlighed byder sig. Og heri ligger det store problem, at man gør overholdelse af loven til den enkeltes eget problem, og overlader det til den enkelte at vurdere: Kan det svare sig for mig at gøre krav på det, jeg rettelig har krav på, og dermed måske afskære mig muligheden for at komme tilbage til virksomheden, fordi arbejdsgiveren har set sig sur på mig, eller skal jeg blot glemme mit tilgodehavende?

Derfor er vi nødt til at få indrettet loven sådan, at den arbejdsløse altid er sikret den godtgørelse, som loven kræver. Derfor må den tvist, der eventuelt kan opstå, være et mellemværende mellem arbejdsgiverne og myndighederne.

Jeg vil gerne medgive, at lovforslaget her ikke er et udtryk for den mest retlinede måde at gøre det på, idet det er bureaukratisk og man pålægger a-kasserne en lang række opgaver,

men det er trods alt bedre end den eksisterende ordning, og derfor støtter vi forslaget.

Med hensyn til den anden del af forslaget, der vedrører harmonisering af fradragsreglerne, kan vi også støtte den ændring, der sker, hvor man går fra et krone for krone-fradrag til et timedrag. Men man skal bare være opmærksom på – og det vil jeg gerne undersøge i forbindelse med udvalgsarbejdet – at der er en gruppe, som bliver ramt hårdt ved omlægning af fradragsreglerne. Det er de medlemmer, der deltager i uddannelse med elevløn og praktikløn, som kan være lavere end dagpengeydelsen. Derfor er vi nødt til at se på det specielle problem, som den gruppe bliver ramt af, sådan at vi ikke kommer til at lave et lovforslag, som retter det op for de fleste, men så skaber et nyt problem for en gruppe, specielt dem, som er på elevløn og praktikløn.

Men jeg er sikker på, at vi – også med det tilslag, der kom fra Det Konservative Folkeparti – under udvalgsarbejdet kan effektivisere det, forenkle det, gøre det mindre administrativt besværligt, men alligevel med det klare sigte at sikre den enkelte ledige, hvad vedkommende har krav på, og så gøre løsningen af problemet til et mellemværende mellem den enkelte arbejdsgiver og myndighederne.

Så med det udgangspunkt ser jeg frem til et konstruktivt udvalgsarbejde.

Mogens Andreasen (DF):

Den 17. december 1999 vedtog Folketinget lovforslag nr. L 29 om ændringer i loven om arbejdsløshedsforsikring med en nettobesparelse på udgifter til arbejdsløshedsdagpenge på 125 mio. kr. som et led i finanslov 2000.

Med ændringerne indførtes en 4-ugers-karantæne ved ophør af selvstændig virksomhed og en forhøjelse af arbejdsgiverens betaling for 1. og 2. ledighedsdag til højeste dagpengesats, en forhøjelse, som koster de private arbejdsgivere 17 mio. kr.

Af § 84, stk. 5, fremgår det i det lovforslag, at dagpengegodtgørelsen for 1. og 2. ledighedsdag udbetales snarest muligt, dog senest ved virksomhedens 2. lønudbetaling efter medarbejderens fratrædelse.

Det kan undre, at dette ændringslovforslag fremsættes, når der allerede er fastsat regler i den gældende lov, som umiddelbart synes dækkende. Det skal bemærkes, at ændringerne i L 29 trådte i kraft den 3. januar 2000.

Vi stemte imod det lovforslag ved tredjebehandlingen i december på baggrund af karantænen på 4 uger for selvstændige ved ophør af egen virksomhed og forhøjelsen af dagpengesatsen, der kostede de private virksomheder 17 mio. kr.

Ændringslovforslaget fra arbejdsministeren, som vi behandler her i dag, skal sikre, at lønmodtagere får betaling for 1. og 2. ledighedsdag, og i forslaget inddrages både a-kasserne, Arbejdsmarkedets Ankenævn, Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og eventuelt Finansstyrelsen i tilfælde af tvistigheder mellem arbejdsgivere og lønmodtagere om udbetalingen.

Dansk Folkeparti mener, at ændringslovforslaget er et meget bureaukratisk forslag, men mener samtidig, at ændringslovforslaget ikke er så kontroversielt, at vi vil være klart afvisende over for forslaget. Derfor deltager vi konstruktivt i udvalgsbehandlingen, men det betyder ikke, at vi finder forslaget optimalt rigtigt, selv om vi kunne støtte modregningen time for time.

Susanne Clemensen (CD):

Lovforslaget indeholder to elementer, hvoraf det første er en opfølgning på finanslovaftalen for i år, nemlig om større betalingsikkerhed for udbetaling af dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag, og det andet element drejer sig om harmonisering af fradragsreglerne for personer, der modtager uddannelsesgodtgørelse, således at fradrag for arbejde og indtægter her svarer til reglerne for fradrag for arbejde og indtægter i dagpenge og efterløn.

Hvad angår det sidste element, om ændring af fradragsreglerne for ledige, der modtager uddannelsesgodtgørelse, og som har arbejde ved siden af, er det rart at konstatere, at arbejdsministeren nu vil ændre reglerne, således at arbejdsindtægterne fremover ikke fratrækkes krone for krone i uddannelsesgodtgørelsen, og det vil vi gerne kvittere for.

Jeg har tidligere spurgt arbejdsministeren – og det tror jeg også Arbejdsmarkedsudvalget har – om baggrunden for reglerne, da jeg på det tidspunkt ikke kunne se nogen grund til at begrænse folks mulighed for at tage supplerende arbejde ved siden af uddannelsesgodtgørelsen. I arbejdsministerens svar til mig i foråret i fjor kunne jeg desværre ikke spore en ændret holdning til det spørgsmål, men bedre sent end aldrig vil jeg sige til arbejdsministeren. I hvert

fald er det jo også kendt, at ledigheden i foråret 1999 var meget lav.

Jeg håber blot ikke, det betyder, at hvis arbejdsløsheden stiger, vil arbejdsministeren ændre reglerne igen, for efter min opfattelse kan der være gode grunde til at have deltids- eller vikararbejde ved siden af uddannelsesgodtgørelsen. Vi ved jo f.eks., at praktisk arbejds erfaring inden for det område, hvor en person er i gang med at uddanne sig, faktisk er en ekstra positiv faktor, når vedkommende skal ud at finde sig et job, efter at uddannelsen er gjort færdig.

Hvad angår det første element, som skal sikre arbejdstagerne en større sikkerhed for udbetaling af dagpengegodtgørelse for første og anden ledighedsdag, de såkaldte G-dage, vil jeg gerne slå fast med syvtommersøm, at vi i CD fortsat er tilhængere af, at G-dagene afskaffes. Uanset hvordan man vender og drejer det, er G-dagene efter vores opfattelse besværlige at have med at gøre, både for arbejdsgiverne, de ansatte, de ansattes a-kasser og den offentlige administration som f.eks. Arbejdsmarkedets Ankenævn, for slet ikke at nævne, at de helt sikkert lægger en dæmper på virksomhedernes lyst til at ansætte flere medarbejdere end strengt nødvendigt. Man beder hellere de allerede ansatte medarbejdere om at arbejde over i stedet for, og man bruger ufaglært arbejdskraft i stedet for faglært arbejdskraft.

Afskaffelse af G-dagene er altså fortsat noget, som vi har på dagsordenen, og jeg kan også annoncere, at vi vil forsøge at gøre noget under de kommende finanslovforhandlinger med det formål at få G-dagene fjernet.

Når det så er slået fast, må vi omvendt også konstatere, at der på nuværende tidspunkt ikke er politisk flertal for at fjerne G-dagene, og så går vore bestræbelser i CD naturligvis ud på at gøre det så nemt som muligt for alle parter, herunder tidligere ansatte, at få udbetalt deres dagpengegodtgørelse fra arbejdsgiverne. Det ønsker vi i CD at gøre noget ved, og det er også derfor, vi er gået med til dette forslag, der jo altså, som jeg påpegede tidligere, er et af elementerne i finanslovaftalerne for i år.

Men jeg må også sige, at vi har modtaget nogle høringssvar og vi har læst i aviserne i dag om to problemstillinger, som er taget op. Det er noget nyt for os, og det gør, at vi vil se på sagen igen under udvalgsbehandlingen. Der er dels spørgsmålet om problemets omfang, dels spørgsmålet om det administrative bøvål for de

private virksomhedsejere og i det hele taget det argument, der er kommet frem om, at man risikerer at lave en ordning, som faktisk koster flere penge at administrere end dem, som skal kræves ind. Det er nyt for os, og derfor vil vi gerne kigge nøje på det under udvalgsbehandlingen for at se, om der ikke var en mulighed for at imødekomme noget af den kritik, der er kommet til forslaget.

Så vil jeg gerne slutte med at kvittere for, at De Konservative går så positivt ind i arbejdet og gerne vil være med til at se på, hvordan der kan finde en bedre model for, hvordan arbejdstagerne kan sikres deres godtgørelse. I CD har vi naturligvis også en klar interesse i, når nu G-dagene er der, at arbejdstagerne også får deres penge.

Anders Samuelson (RV):

Dette lovforslag indeholder to dele. Dels udmønter det en aftale mellem regeringen, CD, SF og Enhedslisten i forbindelse med finanslovaftalen, og dels indeholder det en harmonisering af fradragsreglerne.

Med hensyn til den første del ændres reglerne nu således, at a-kasser får pligt til at hjælpe det enkelte medlem med at få udbetalt dagpengegodtgørelse, som medlemmet mener at have krav på. Det forslag kan vi støtte, vi bakker det op, og det er også en del af finanslovaftalen.

Den anden del af forslaget er et forsøg på at harmonisere reglerne for fradrag for arbejde og indtægt for personer, der modtager uddannelsesgodtgørelse. Også dette forslag kan vi støtte, fordi reglerne ændres sådan, at vi følger de konjunkturer, som påbyder os at forsøge at få så mange som muligt til også at have et job sideløbende med uddannelsen.

Alt i alt kan Det Radikale Venstre altså støtte forslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Alle ordførertaler indtil nu er startet med indledningen: Dette lovforslag rummer to elementer. Sådan kunne jeg også have startet.

Det er en uskik at blande to ting sammen, som intet har med hinanden at gøre. Det vil give en masse problemer for behandlingen i Folketinget og for den sags skyld også for ministerens eget vedkommende. Vi kan bare tage L 29: Det havde mildest talt en kringlet gang, inden det kunne vedtages. Så hermed igen en opfordring til at skille lovforslag i dets bestanddele, så man tager de ting, der hænger sammen,

og de ting, der ikke hænger sammen, hver for sig.

Men lad os så tage de to dele:

For det første sikres det, at lønmodtagerne får deres G-dags-betaling. Forslaget retter op på et af de problemer, der er i G-dags-ordningen, sådan som den fungerer i dag, og det kan vi selvfølgelig støtte; ingen problemer i det. Men det er egentlig fantastisk, at det skal være nødvendigt med den slags tiltag for at sikre, at loven overholdes, i øvrigt med den konsekvens, at såvel a-kasserne som det offentlige bliver administrativt belastet, for det bliver de; ingen tvivl om det. Visse arbejdsgivere burde måske tænke lidt mere over det, når de brokker sig over statsligt bureaukrati, for det ville ikke være sværere for dem at overholde loven, og så var der ikke alle de problemer.

Men jeg vil godt tilføje, at vi i Enhedslisten stadig ser problemer i G-dags-ordningen, selv om nogle af skævhederne bliver rettet op her. Først og fremmest er der stadig tale om en ordning, der fremmer arbejdsgivernes motivation til at ansætte uorganiseret arbejdskraft, som det f.eks. stadig er virkeligheden flere steder, når der er brug for vikarer på daginstitutionsområdet.

Et andet problem er, at det i mange tilfælde fører til, at man undlader at ansætte den arbejdskraft, som egentlig er nødvendig, og måske i stedet presser de allerede ansatte til overarbejde. Man vil nemlig gerne undgå G-dagene, og det er selvfølgelig også det, der er tanken i forslaget, men det får altså den modsatte effekt end den oprindelig tiltænkte. Derfor vil vi fortsat arbejde for, at den nuværende G-dags-ordning erstattes af en form for kollektiv ordning, hvor det ikke bliver en sag mellem den enkelte lønmodtager og den enkelte arbejdsgiver. Det interessante er, at de borgerlige engang sådan set støttede et forslag, som Enhedslisten fremsatte på det område, men da det kom til regeringens udskrivelse, var de knap så kry mere, og så havde det pludselig ingen interesse.

Også det andet element i lovforslaget kan vi støtte. Det kan virke grotesk, at arbejdsindtægt i forbindelse med uddannelsesaktivering modregnes krone for krone. Det er jo ikke bare et spørgsmål om, at man på den måde ikke får noget ud af at arbejde; det kan direkte koste penge på grund af øgede transportudgifter og sådan noget.

Jeg vil da godt i den forbindelse henlede ministerens opmærksomhed på de bemærkninger,

der er kommet fra lønmodtagersiden i Landsarbejdsrådet. De gør opmærksom på, at ændringerne kan føre til en utilsigtet forringelse for medlemmer, der deltager i uddannelse med elev- eller praktikløn, fordi de vil få frataget muligheden for at få suppleret op til dagpenge maksimum. Jeg vil for det første godt spørge arbejdsministeren, om det er korrekt forstået, og for det andet, om ministeren opfatter det som noget tilsigtet – altså at forslaget i så fald skal være sådan – eller om det vil blive ændret, så vi ikke får nogle mere eller mindre utilsigtede forringelser ud af det.

Med de bemærkninger vil vi altså støtte det samlede lovforslags enkelte bestanddele. Men vi håber, at udvalgsarbejdet vil føre til, at vi får delt det op i to forslag.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Den konservative ordfører mente, at det var lidt unfair at diskutere erfaringerne fra 1990-91. Jeg synes, jeg vil gøre hr. Knud Erik Kirkegaard opmærksom på, at jeg også dengang fulgte området med stor opmærksomhed, så man skal endelig ikke holde sig tilbage.

Det værste, jeg kunne gøre nu, var vel i og for sig at tilkendegive, at vi ønsker at tage hr. Knud Erik Kirkegaard på ordet og bede hr. Knud Erik Kirkegaard om at kvalificere det foreliggende lovforslag i forhold til en mere effektiv udbetaling for G-dage. Jeg tror faktisk ikke, at Det Konservative Folkeparti eller andre borgerlige partier for den sags skyld har noget at byde på i denne sag. Og lad mig tilføje, at jeg gerne vil bede mig fritaget for at blive omtalt som en person, der vil skyde gråspurve med kanoner. Jeg er meget pacifistisk indstillet og har problemer, hver gang jeg går med overvejelser om at slå en myg ihjel, så jeg melder hus forbi. Vi skyder ikke gråspurve med kanoner.

Der er sagt noget om den fagretlige behandling, og det gør, at jeg i den forbindelse vil nævne, at der i Arbejdsmarkedets Ankenævn sidder repræsentanter for arbejdsmarkedets parter. Herved bibeholder man det faglige islæt og viden om fagretlige vurderinger og afgrænsninger. Og så vil jeg i øvrigt sige, at hvis man ser på omkostningerne ved sagsbehandlingen i det hidtidige system, er en fagretlig behandling ved f.eks. voldgift ikke nogen billig foreteelse.

Så har der være en række bemærkninger fra fortrinsvis ordførerne for Det Konservative Folkeparti og Venstre, som – hvilket selvfølgelig er en tilfældighed – minder utrolig meget

om de indlæg, der har været i debatten fra Dansk Arbejdsgiverforenings side. Hr. Knud Erik Kirkegaard tog spørgsmålet om gebyr op i sin ordførertale og var inde på retsikkerhedsmæssige betragtninger.

Lad mig sige, at det er ikke korrekt, som det er anført af f.eks. Dansk Arbejdsgiverforening, at gebyret tænkes fastsat individuelt. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at gebyret for behandling i ankenævnet tænkes fastsat til 200 kr., og at gebyret for behandling i direktoratet tænkes fastsat på baggrund af direktoratets udgifter i forbindelse hermed. Jeg vil tilføje, at det ikke er ualmindeligt, at man overlader det til den pågældende ressortminister at fastsætte størrelsen af et gebyr. Det skal i øvrigt bemærkes, at det har været en forudsætning for lovforslaget, at størrelsen af de foreslåede gebyrer skal have en vis præventiv effekt.

Fru Rikke Hvilshøj og hr. Knud Erik Kirkegaard var inde på de dramatiske administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lad mig sige, at det er en fuldstændig fejltolkning, at forslaget vil betyde en markant større administrativ belastning for erhvervslivet. Det er også årsagen til, at forslaget ikke har været forelagt testpanelet, og jeg vil begrunde hvorfor:

Det er arbejdsløsheds-kassen, der i første omgang skal tage kontakt til arbejdsgiveren, såfremt medlemmet ikke har fået sin G-dagsbetaling, og det er i den forbindelse vigtigt at være opmærksom på, at arbejdsløsheds-kassen kun har pligt til at hjælpe medlemmet, hvis kassen finder, at medlemmet utvivlsomt har ret til dagpengegodtgørelse. Der skal altså være et vist belæg for medlemmets ret til G-dage, før kassen sender en skriftlig anmodning om betaling til arbejdsgiveren.

Lad mig også slå fast, arbejdsgiverens rolle under dette forløb for så vidt ikke bliver anderledes, end den er allerede i dag. Hvis arbejdsgiveren ikke mener sig forpligtet til at betale, skal arbejdsgiveren oplyse om grunden til det, og det er herefter overladt til a-kassens initiativ og videre til ankenævnet at vurdere, hvorvidt medlemmet har ret til betaling. Hvis ankenævnet finder, at medlemmet har ret til G-dage, er det Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring og i sidste instans Finansstyrelsen, der skal tage initiativ til, at arbejdsgiveren betaler godtgørelsen.

Det skal i den forbindelse nævnes, at inddrivelsesfasen er unødvendig, hvis arbejdsgiveren betaler i overensstemmelse med ankenævnets

afgørelse inden for en nærmere angiven tidsfrist. Det er således ikke korrekt, at de foreslåede regler vil medføre en markant administrativ merbelastning af erhvervslivet.

Fru Rikke Hvilshøj var inde på relationerne til L 29, der blev til lov nr. 1084 af 29. december 1999. Lad mig hertil svare, at der med den lov blev indført regler om lempeligere betalingsfrist og frist for aflevering af tro og love-erklæringer. Det var et forsøg på at lempe arbejdsgiverens administration af G-dags-reglerne, men det var ikke indeholdt i lovforslaget og den endelige lov, at medlemmet samtidig fik en større garanti for at få sin betaling for 1. og 2. ledighedsdag. Det er det, der er hensigten med lovforslaget her.

Lad mig i øvrigt sige til hr. Ole Sohn og fru Jette Gottlieb, at også jeg har mærket mig den henvendelse, der er kommet fra LO, FTF og AC, der i et brev af 27. marts kraftigt anbefaler, at man bibeholder krone for krone-fradrag for lønindtægt, der er knyttet til uddannelse.

De pågældende organisationer henviser til, at medlemmer, der deltager i uddannelse med elevløn eller praktikløn, ved overgang til timefradrag bliver stillet ringere, da mulighederne for at få suppleret forsørgelsesgrundlaget op til dagpengeniveau bortfalder.

Det er min opfattelse, at den indsigelse må bero på en misforståelse, hvilket vi selvfølgelig gerne vil se nærmere på. Det har ikke været tanken at ændre på bestemmelsen i aktivbekendtgørelses § 114, stk. 4, der er en indkomstgaranti, og den fastsætter: »Hvis der til uddannelsen er knyttet løn, suppleres denne om nødvendigt med uddannelsesgodtgørelse, så den ledige i alt får et beløb, der svarer til uddannelsesgodtgørelsen.« Men som sagt vil jeg gerne udrede det yderligere under udvalgsbehandlingen.

Ellers vil jeg afslutningsvis takke for den støtte, lovforslaget har fået, ikke uventet, når man betænker, at der er tale om udmøntning af en del af finanslovsforliget for i år. Og jeg vil da håbe, at dette indlæg, navnlig om den merbelastning af administrationen i det private erhvervsliv, som efter min opfattelse er en bekymring, der er fuldstændig ubegrundet, kan flytte synspunktet hos ordførerne for Venstre og Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Blot to bemærkninger til arbejdsministeren:

Det forekom mig, at det i allerhøjeste grad lykkedes arbejdsministeren at forplumre terminologien. Hvis man lyttede til arbejdsministerens indlæg, kunne man næsten få det indtryk, at efter arbejdsministerens opfattelse var en afgørelse truffet af Arbejdsmarkedets Ankenævn også en fagretlig afgørelse i den forstand, som man normalt anvender ordet i.

Jeg vil godt kraftigt understrege, at det er den ikke, heller ikke selv om arbejdsmarkedets parter er repræsenteret i Arbejdsmarkedets Ankenævn. Hvis arbejdsministeren skulle have ret i den antydning, kunne man jo i og for sig afskaffe hele det fagretlige system og overlade det hele til Arbejdsmarkedets Ankenævn, men sådan forholder det sig naturligvis ikke.

Jeg kan forstå, at vi ikke er ganske enige om den administrative byrde i forbindelse med det her forslag. Så vil det jo være ganske naturligt at få denne uenighed afklaret, og lige præcis til det formål er der muligheden for at afprøve lovforslaget i det såkaldte testpanel, og det vil jeg da anbefale at man straks går i gang med, sådan at vi har resultatet herfra, inden vi skal tage endelig stilling til lovforslaget.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg skal blot oplyse hr. Knud Erik Kirkegaard om, at jeg efter at have været henholdsvis ansat og valgt i den danske fagbevægelse igennem 21 år ikke har svært ved at skelne mellem fagretlig behandling og behandling af sager i Arbejdsmarkedets Ankenævn.

Jeg gjorde blot ordførerne på arbejdsmarkedssrådet opmærksomme på, at Arbejdsmarkedets Ankenævn har en sammensætning, der i høj grad betyder, at der er indsigt i fagretlige forhold repræsenteret i selve ankenævnet.

Med de bemærkninger, jeg allerede har gjort i mit sidste indlæg, nemlig at der for så vidt ikke er nogen anden situation for virksomhederne end den, der allerede er gældende i dag med hensyn til de administrative forhold, finder jeg ikke anledning til at bringe sagen for testpanelet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejds-markedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 215: Forslag til lov om ændring af lov om apoteks-virksomhed. (Ophævelse af forbudet mod at yde apotekere rabat).

Af sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen).
(Fremsat 1/3 2000).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Da mit partis ordfører, fru Hanne Andersen, ikke kan være til stede, har jeg lovet at fremføre hendes indlæg.

Det lovforslag, vi behandler her, er en konsekvens af finanslovaftalen for år 2000, og forslaget går ud på, at det forbud mod at yde apotekere rabat eller andre økonomiske fordele, som hidtil har eksisteret, ophæves.

Virningen af og forventningen til ophævelsen af denne regel og indførelse af muligheder for rabat betyder også en omkostningsbevidsthed hos apotekerne, når der bestilles varer hos grossister, producenter og importører.

Den nye regel betyder altså, at leverandører må give apotekerne en omkostningsbestemt rabat, mens salgsfremmende rabatter fortsat ikke vil være tilladt. De rabatter, der opnås, vil være en fordel for kunderne, hvis apotekerne som forventet ændrer bestillings- og leveringsrutiner, så de betyder lettelser og besparelser for grossister og leverandører.

For at sikre den ønskede ændrede adfærd, og at denne adfærd og rabatten kommer forbrugere og det offentlige til gode, reduceres apotekernes bruttoavance, der er grundlaget for deres indtjening, kun med halvdelen af de forventede rabatter i aftaleperioden i år og næste år.

Apotekerne skal selv sagt indberette rabatterne til Lægemedelstyrelsen, ligesom der selvfølgelig også vil blive et regelsæt for leverandørernes eller indkøbssammenslutningernes oplysninger om de ydede rabatter.

De forventede reduktioner af priserne vil fordele sig med ca. 45 pct., som kommer forbrugerne til gode, og 55 pct., som kommer den offentlige sygesikring og kommunerne til gode.

Så skal jeg for god ordens skyld også understrege, at de udgifter, der er forbundet med dette forslag, nemlig øgede udgifter i Lægemedelstyrelsen, er der allerede taget højde for i finansloven for indeværende år.

Alt i alt finder vi, at dette er et godt og et fornuftigt forslag, som vi kan støtte.

Preben Rudiengaard (V):

Denne lovændring har til formål, at vi skal opnå en reduktion af omkostningerne ved distribution af lægemidler, og det opnås ved, at apotekerne i modsætning til, hvad der gælder nu, kan opnå rabatter hos grossister, producenter og importører, men jeg vil gerne præcisere, at det kun drejer sig om omkostningsrelaterede rabatter, og det er da vigtigt, at disse rabatter så kan komme det offentlige og ikke mindst patienterne og apotekerne til gode.

Hvis dette lovforslag kommer igennem, vil det give mulighed for, at vi får omkostningsrelaterede rabatter, som skal kunne give en besparelse på 65 mio. kr. om året. Halvdelen, der svarer til 32,5 mio. kr., skal komme apotekerne til gode, men jeg synes også, det er meget vigtigt, at sygesikringen opnår en besparelse på 20 mio. kr., at vores primærkommuner får en besparelse på 2,4 mio. kr., og ikke mindst at vores borgere får en besparelse på 18 mio. kr.

Der er indgået en aftale om en besparelse på finansloven, og den tiltrådte Venstre også. Det er Venstres opfattelse, at vi kan opnå en mere rationel administration i apoteksindkøbet ved, at vi laver denne omkostningslettelse på rabat-giversiden, således at rabatgiveren også, og det har vi jo læst i kommentarerne til loven, kan blive holdt skadesløse, selv om de måske mere eller mindre siger noget andet.

Men jeg vil gerne præcisere, at for os er det yderst vigtigt – og det kan jeg også se i lovforslaget – at det er omkostningsrelaterede rabatter, vi snakker om, og på ingen måde salgsfremmende rabatter. Derfor mener vi heller ik-